

Arrest

nr. 254 210 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 december 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. VRIJENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 13 november 2019, dienden op 2 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 10 november 2020 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 12 november 2020 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, T.P.E., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 02/12/2019

Overdracht CGVS: 04/12/2019

U werd op 6 oktober 2020 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 09.10u tot 12.05u. U werd hierbij bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

A. Feitenrelaas

U beweert de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren te Puerto Rico (dep. Caqueta). Sinds lange tijd woonde u in Cali (dep. Valle de Cauca), meer bepaald in de wijk Valle Grande. U bent getrouwd met M.H.R.N. (CG: (...)B; OV: (...)); samen hebben jullie één zoon en een dochter, L.C. (°1992) en N. (°2000). Qua werk runde u een informeel bedrijfje samen met uw moeder, waar jullie ontbijt- en lunchpakketten verkochten.

Uw problemen vonden hun aanvang in juni 2019. Op een dag verscheen een man genaamd W.M. aan uw voordeur. Deze persoon toonde u een onofficiële brief waarop uw naam vermeld stond en beweerde dat u een bedrag van 1.000.000 pesos verschuldigd was aan ene A.R. Er waren eveneens twee handlangers aanwezig, die zo'n 25 meter verder stonden te wachten op hun moto. Om de twee weken of om de maand kwam deze persoon aankloppen, waarop u steeds weigerde te betalen. Na een aantal maanden merkte u dat de schuldeiser met een kwade toon begon te spreken; zo beweerde deze dat, voor elke maand die u niet betaalde, er 100.000 pesos bovenop uw schuld kwamen. Hierop wendde u zich op 25 oktober 2019 tot het parket om klacht neer te leggen en vroeg u eveneens bescherming aan bij de politie. De maatregelen bestonden eruit dat twee agenten op een moto af en toe patrouilles uitvoerden rond het blok van uw huis, ofschoon dit niet frequent gebeurde. Te langen leste besloot u samen met uw vrouw M.H.R.N. het land te verlaten en naar België te vluchten.

Op 12 november 2019 reisden jullie met het vliegtuig van Bogota via Barcelona naar Brussel, waar jullie op 13 november 2019 aankwamen. Eén week later, op 20 november 2019, consulteerden jullie de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) en dienden jullie er een verzoek om internationale bescherming in. In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u gedood te worden door W.M. en/of zijn kompanen.

Jullie verblijven thans bij uw schoonbroer J.J.M.H., die reeds 10 à 11 jaar in België woont.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondige analyse van uw dossier stelt het CGVS verder vast dat de door u aangehaalde vluchtmotieven niet gelinkt zijn aan de Conventie van Genève, die immers voorziet in bescherming van personen die hun land ontvluchten omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging. U verklaarde dat u wegvluchtte uit Colombia ten gevolge van bedreigingen in het kader van een niet-aangegane lening met woekerrentes. Aangezien deze problematiek van gemeenrechtelijke aard blijkt, is er geen band met de criteria van de Vluchtelingenconventie en kan u derhalve niet erkend worden als vluchteling.

Wat uw nood aan subsidiaire bescherming betreft, kon u binnen uw verklaringen niet aannemelijk maken dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet; dit gezien er ernstige twijfels zijn omtrent de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Om te beginnen moet worden opgemerkt dat zowel u als uw vrouw vage en weinig coherente verklaringen aflegden over de problemen die aan de basis zouden liggen van jullie vlucht, namelijk onterechte bedreigingen van een geldschietster. Naar eigen zeggen klopte deze persoon verschillende malen aan uw deur en kwam deze geld eisen voor een lening die u nooit zou zijn aangegaan. U specificeerde hierbij dat hij telkens een lijst bijhad waarop verscheidene namen geschreven stonden, waaronder de uwe (CGVS, p.6, 9). Andere namen op die lijst meent u zich echter niet meer te herinneren, de naam van het woekerbedrijfje in kwestie kent u evenmin (CGVS, p.9). Gevraagd naar de naam van uw belager, stelt u na lang nadenken en eerst een andere naam te vermelden, dat hij W.M. zou heten (CGVS, p.9).

Qua frequentie geeft u aan dat hij om de twee weken of om de maand bij u aan de deur stond (CGVS, p.6). Wanneer er later verder gepeild werd naar het aantal bezoeken, verklaarde u dat W.M. in juni 2019 tweemaal kwam aankloppen om vervolgens elke twintigste dag van de maand terug te komen tot en met 20 oktober 2019 (CGVS, p.9). Samengeteld zijn dit zes keren. Uw vrouw, daarentegen, beweerde dat hij slechts drie à vier keer naar jullie huis is gekomen en dat daar telkens geen maand, maar zo'n 15 à 20 dagen tussen zaten (CGVS M.H.R.N., p.6). Wanneer op deze kennelijke tegenstrijdigheid gewezen, ketste zij de vraag af door van onderwerp te veranderen (CGVS M.H.R.N., p.7). Het feit dat u en uw echtgenote hierover geen eensluidende verklaringen afleggen, ondermijnt evenwel de geloofwaardigheid van jullie naar voren geschoven asielmotieven. Een gelijkaardige bemerking kan gemaakt worden omtrent het eerste incident met de geldschietster. Terwijl u aanvankelijk liet uitschijnen dat het eerste treffen met hem plaatsvond begin juni 2019 en dat u toen zelf de discussie met hem aanging, wijzigde u later op het persoonlijk onderhoud uw verklaringen en stelde u dat W.M. de eerste keer enkel met uw kinderen sprak, omdat u toen niet thuis was (CGVS, p.6-7, 9). Na confrontatie hield u vast aan uw tweede verklaring, hetgeen echter het duidelijk tegenstrijdige karakter ervan niet kan ombuigen.

Wat er ook van zij, stelt het CGVS verder vast dat het door u geschetste verloop van de gebeurtenissen in schril contrast staat met de vrees die u oproept. Uit uw beschrijvingen kan namelijk niet afgeleid worden dat W.M. daadwerkelijk de intentie zou hebben gehad om u om het leven te brengen. Zo verklaart u, afhankelijk van de verschillende versies (zie supra), dat deze persoon op vaste tijdstippen om het geld kwam vragen (CGVS, p.6-7). U weigerde telkens, waarop W.M. en zijn metgezellen zonder meer weggingen en een volgende keer terugkwamen vermits het bedrag zou zijn verhoogd (CGVS, p.6-7). Buiten deze vaste, al dan niet maandelijks, bezoeken zou hij niet meer langsgekomen zijn en sinds jullie vertrek naar België lijkt uw belager zelfs compleet van de aardbol verdwenen. Uw kinderen, die thans in hetzelfde huis wonen, hebben dan ook geen enkele aanvaring met hem meer gekend (CGVS, p.4, 11). Hieruit blijkt dan ook niet dat ene W.M. daadwerkelijk naar u op zoek zou zijn om een hypothetische som te vereffenen, laat staan dat deze persoon de intentie zou hebben u te vermoorden. Dient te worden toegevoegd dat u van enig geweld geen melding maakte, van concrete (doods)bedreigingen evenmin. Uw belager zou dan wel een wapen bijgehad hebben, maar zou dat nooit hebben bovengehaald; uw vrouw relativeerde dit eveneens door te stellen dat het in Colombia een normale zaak is om een wapen in de broeksriem te hebben zitten (CGVS, p.8; CGVS M.H.R.N., p.7). Pas na ettelijke maanden achtte u de bedreigingen dan wel ernstig genoeg om er aangifte van te doen, aangezien W.M. vanaf dan 'sterke woorden' zou hebben gebruikt (CGVS, p.6, 10).

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door uw verklaringen en de feitelijke gegevens inzake uw aangifte bij het openbaar ministerie van Cali. Na vertaling en analyse van de door u neergelegde documenten, constateerde het CGVS dat de aangifte bij het openbaar ministerie plaatsvond op 25 oktober 2019, terwijl het beschermingsbevel zou zijn uitgevaardigd op 22 oktober 2019 (zie groene map van het administratief dossier). Nochtans verklaarde u dat u die aangifte van het parket nodig had om aanspraak te kunnen maken op politiebescherming (CGVS, p.10); het is dan ook eigenaardig dat het beschermingsbevel drie dagen vóór uw oorspronkelijke aangifte gedateerd is. Hierdoor komen twijfels naar de oppervlakte omtrent de authenticiteit van het klachtenformulier en het beschermingsbevel.

Los daarvan werd op het persoonlijk onderhoud eveneens gepeild naar wat het doeleinde van die klacht was. U antwoordde dat u de plaatselijke autoriteiten op de hoogte wenste te stellen van uw probleem, opdat zij u enige vorm van veiligheid konden verschaffen (CGVS, p.10). Wanneer verder gevraagd naar wat de concrete beschermingsmaatregelen waren, lichtte u toe dat de politie sporadisch patrouilles uitvoerde in de buurt van uw huis (CGVS, p.11). Uit de stempel in uw internationaal paspoort blijkt echter dat u reeds tweeëneenhalve week na uw aangifte Colombia verliet; het valt dan ook moeilijk in te zien dat u daadwerkelijk de hulp van de lokale autoriteiten wou inroepen. Daarenboven verklaarde uw vrouw dat jullie zelfs al voor de aangifte bij het openbaar ministerie hadden overwogen om naar België te reizen (CGVS M.H.R.N., p.8). Toen u met voorgaande bedenking geconfronteerd werd op het CGVS, argumenteerde u dat u het openbaar ministerie eigenlijk had ingelicht omdat uw kinderen en uw

schoonmoeder nog in jullie huis bleven wonen (CGVS, p.10). Bijgevolg rijst de vraag waarom u en uw vrouw überhaupt het land hebben moeten verlaten, indien jullie andere gezinsleden zonder problemen op hetzelfde adres kunnen blijven wonen en er klaarblijkelijk bescherming in situ voorhanden zou zijn.

Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat de paspoorten van u en uw echtgenote reeds werden afgegeven op 13 juni 2019. Afgaand op uw verklaringen zou dat rond het eerste bezoekje van uw vermeende geldschietster geweest zijn en, meer bepaald, vijf maanden vooraleer jullie tezamen naar België reisden. Gevraagd met welk doeleinde jullie een internationaal paspoort hadden aangevraagd, gaven zowel u als uw echtgenote te kennen dat er twee familieleden van uw vrouw in Panama wonen en zij jullie hadden uitgenodigd om bij hen op bezoek te komen (CGVS, p.6; CGVS M.H.R.N., p.4-5). Niettegenstaande zijn er geen Panamese in- of uitreisstempels te vinden in jullie paspoort (zie groene map van het administratief dossier). Deze bevinding, alsook de ongeloofwaardige elementen binnen uw verklaringen, laten het CGVS toe te vermoeden dat u andere motieven had om naar België te reizen dan deze die u aanhaalde.

Uit dit alles concludeert het CGVS dat er, wat u betreft, in het geval van een terugkeer naar Colombia noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat, noch een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u indiende kunnen voorgaande vaststellingen niet ombuigen. Uw internationaal paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, alsook deze van uw echtgenote, wijzen louter op jullie nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn elementen die in uw geval niet ter discussie staan. Jullie huwelijksakte toont louter aan dat jullie een huwelijksverbintenis hebben, hetgeen evenmin in twijfel wordt getrokken door het CGVS. Als laatste moet worden opgemerkt dat de krantenartikelen geen betrekking hebben op uw persoonlijke relaas, en deze daardoor het geloof in de door u aangebrachte asielmotieven evenmin kunnen herstellen. Voor wat betreft de algemene situatie in Colombia waarnaar deze artikelen verwijzen, wenst het CGVS te verwijzen naar de volgende paragrafen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific-regio (Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid-Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific-regio, Antioquia, Zuid-Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Voor de volledigheid dient te worden aangegeven dat er ook ten aanzien van uw echtgenote M.H.R.N. (CG: (...); OV: (...)) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, M.H.R.N., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 02/12/2019

Overdracht CGVS: 04/12/2019

U werd op 6 oktober 2020 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 13.35u tot 15.45u. U werd hierbij bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

A. Feitenrelaas

U beweert de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren te Cali (dep. Valle del Cauca). Sinds lange tijd woonde u in diezelfde stad, meer bepaald in de wijk Valle Grande. U bent getrouwd met T.P.E. (CG: (...); OV: (...)); samen hebben jullie één zoon en een dochter, L.C. (°1992) en N. (°2000). U was werkzaam als verkoper in een schoenenwinkel.

Uw problemen vonden hun aanvang in juni 2019. Op een dag verscheen een man genaamd W.M. aan uw voordeur. Deze persoon toonde had een onofficiële brief bij waarop de naam van uw echtgenoot vermeld stond. Hij beweerde dat uw man een bedrag van 1.000.000 pesos verschuldigd was aan ene A.R.. Er waren eveneens twee handlangers aanwezig, die zo'n 25 meter verder stonden te wachten op hun moto. Om de twee weken of om de maand kwam deze persoon aankloppen, waarop uw man T.P.E. steeds weigerde te betalen. Na een aantal maanden merkte uw echtgenoot dat de schuldeiser met een kwade toon begon te spreken; zo beweerde deze dat, voor elke maand die T.P.E. niet betaalde, er 100.000 pesos bovenop zijn schuld kwamen. Hierop wendde uw echtgenoot zich op 25 oktober 2019 tot het parket om klacht neer te leggen en vroeg hij eveneens bescherming aan bij de politie. De maatregelen bestonden eruit dat twee agenten op een moto af en toe patrouilles uitvoerden rond het blok van jullie huis, ofschoon dit niet frequent gebeurde. Te langen leste besloot T.P.E. om samen met u het land te verlaten en naar België te vluchten.

Op 12 november 2019 reisden jullie met het vliegtuig van Bogota via Barcelona naar Brussel, waar jullie op 13 november 2019 aankwamen. Eén week later, op 20 november 2019, consulteerden jullie de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) en dienden jullie er een verzoek om internationale bescherming in. In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u gedood te worden door W.M. en/of zijn kompanen.

Jullie verblijven thans bij uw broer J.J.M.H., die reeds 10 à 11 jaar in België woont.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde asielmotieven als uw echtgenoot T.P.E. (CG: (...); OV: (...)). Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS hem zowel de status van vluchteling als die van subsidiaire bescherming te weigeren, gezien hij geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk kon maken. Daar u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden. De beslissing voor uw partner luidt als volgt:

[idem bestreden beslissing verzoeker]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

"de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout".

Verzoekers voeren in hun *"uiteenzetting van de feiten"* aan dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Colombia omdat zij er wegens hun behoren tot de specifieke sociale groep van informele handelaars vrezen voor vervolging en *"wraakacties van meerdere personen"*, waarbij zij ernstige schade kunnen lijden zonder dat zij de bescherming kunnen invoeren van de Colombiaanse autoriteiten.

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal onvoldoende heeft onderzocht of zij bij een terugkeer naar Colombia vervolging vrezen of een reëel risico lopen op ernstige schade. De commissaris-generaal is volgens hen volledig onterecht van oordeel dat hun relaas niet geloofwaardig zou zijn. Zij geven aan enkele zaken te willen verduidelijken en betwisten de motivering in de bestreden beslissingen op de volgende punten:

(i) Betreffende de motivering in de bestreden beslissingen over hun tegenstrijdige verklaringen inzake het aantal keer dat de afpersers aan hun deur stonden, voeren verzoekers aan als volgt:

"Dat verzoekers willen verduidelijken dat de afpersers 6 keer hun zijn komen opzoeken. De eerste keer dat ze langskwamen was in juni 2019. Verzoekers waren toen niet aanwezig en het waren hun kinderen die de deur openden voor hun afperser. Hun kinderen, onwetende waarom W.M. hun ouders zocht, lieten hem weten wanneer zij werkten en wanneer zij vervolgens aanwezig terug thuis zouden zijn.

Vanaf dit eerste bezoek, kwam W.M. gemiddeld 1 keer in de maand langs.

Toen verzoeker gevraagd werd naar het aantal keer dat W.M. langs is gekomen, bedoelde hij dus dat de afperser 6 keer is langsgesproken waarvan hij 5 keer aanwezig was.

Ook verzoekster is verkeerd verstaan geweest. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meende te verstaan dat verzoekster zei dat de afperser W.M. maar 3 à 4 keer is langsgesproken, terwijl ze eigenlijk zei dat hij nog 3 à 4 keer is langsgesproken na de eerste twee visites in juni 2019.

Dat verzoekers zich zorgen maken dat de tolk hun plaatselijke dialect niet altijd goed kon vertalen."

(ii) Betreffende de vaststellingen in de bestreden beslissingen over de datum op het beschermingsbevel en het aangifteformulier, benadrukken verzoekers vooreerst dat zij nooit terug in het bezit zijn gesteld van een kopie van de door hen neergelegde stukken, hoewel zij hier tweemaal om hebben verzocht.

Zij merken verder op dat zij tijdens de persoonlijke onderhouds nooit geconfronteerd werden met de vaststellingen in de bestreden beslissingen omtrent de datum van de neergelegde documenten, hetgeen volgens hen een schending inhoudt van de rechten van verdediging, nu zij niet de mogelijkheid kregen om een verklaring te bieden voor de vastgestelde discrepanties. Zij menen dan ook dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen niet kon motiveren hieromtrent.

Verzoekers benadrukken verder dat zij zelf verbaasd waren dat de datums op de door hen neergelegde documenten niet klopten en dat zij niet weten hoe deze fout heeft plaatsgevonden en wat de oorzaak ervan is. Zij wijzen er verder op dat zij niet veel verwachten van de politiebescherming, gezien de politie in Colombia een slechte reputatie heeft, waarbij zij wijzen op corruptie en banden met criminele bendes door de politie in Valle De Cauca (verzoekschrift, stuk 4) en dat de politie zelf kleine handelaars afperst (*Ibid.*, stuk 5). Dit blijkt ook uit de beperkte bescherming die zij ontvingen na het beschermingsbevel, waardoor zij bleven vrezen voor een bezoek van W.M. en hun leven, aldus verzoekers.

(iii) Betreffende motivering in de bestreden beslissingen over de naam van de afperser en de namen van andere slachtoffers op de lijst, lichten verzoekers toe als volgt:

"Gedurende het interview met verzoeker, klopt het dat hij in eerste instantie "V.M." antwoordde wanneer hem gevraagd werd naar de naam van zijn afperser. Hij realiseerde zich echter meteen dat hij zich versproken had en corrigeerde direct de naam naar W.M.

Verzoeker onderging enorm veel stress op het moment van het interview. Men kan het hem dan ook niet kwalijk nemen dat hij zich eens versprak.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwijst in haar beslissing naar de lijst van andere "schuldenaren" van W.M. en hoe verzoeker de namen van de andere schuldenaren niet meer kende.

Verzoeker wil benadrukken dat hij die lijst even gezien heeft en zich daarbij vooral heeft gefocust op zijn naam, zijn adres en zijn zogezegde schulden. Hij werd zo overspoeld door gevoelens van verbazing maar vooral angst omdat W.M. in het bezit was van al zijn persoonlijke gegevens dat hij zich enkel kon focussen op zijn gegevens."

(iv) Betreffende de motivering in de bestreden beslissingen over hun verklaringen met betrekking tot "de vuurwapens en de intimidatie ermee", lichten verzoekers toe als volgt:

"Verzoekster heeft tijdens het interview inderdaad gezegd dat vuurwapens in Colombia veelvoorkomend zijn, maar dit werd fout geïnterpreteerd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Het is namelijk niet zo dat elke Colombiaan met een vuurwapen rondloopt. Normale burgers zijn niet in het bezit van een vuurwapen.

Het is wel zo dat bendes, hoe klein ook, makkelijk illegaal aan vuurwapens kunnen raken.

Het feit dat W.M. in het bezit was van een vuurwapen, wijst er op dat hij lid is van een bende die aan vuurwapens kan raken en ook niet terugdeinst om ze te gebruiken.

Wanneer W.M. vervolgens het vuurwapen toonde telkens wanneer hij aan het huis van verzoekers stond om gelden te innen, waren verzoekers terecht bang. De bedreigende woorden die hun afperser gebruikte om hen te dwingen te betalen, versterkten de angst enkel die zij voelden voor die man."

(v) Wat de motivering in de bestreden beslissing inzake hun paspoorten betreft, voeren verzoekers aan als volgt:

"Verzoekers hebben hun paspoort aangevraagd met het oog een trip te maken naar Panama om daar familieleden te bezoeken die hen hadden uitgenodigd. De aanvraag van de paspoorten was geen direct gevolg van het eerste bezoek van W.M.

De vakantie naar Panama is er uiteindelijk nooit gekomen, het was immers enkel nog een idee maar het effectief boeken van de reis is niet gebeurd. Vandaar dat in de paspoorten geen stempel die hun aankomst in Panama aantoont."

Verzoekers verwijzen verder naar rechtspraak van de Raad met betrekking tot de beoordeling van hun geloofwaardigheid en hun vrees voor vervolging en stellen hierbij dat de commissaris-generaal "de geloofwaardigheidstoets de eigenlijke vraag, of verzoekers al dan niet risico lopen op vervolging, heeft laten vertroebelen."

Verzoekers besluiten hieruit dat de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze zijn gemotiveerd, nu de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de voormelde rapporten en vaststellingen.

Verder voeren verzoekers aan dat uit de bestreden beslissingen niet duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal hun verzoeken om internationale bescherming op een afdoende wijze heeft getoetst aan de bepalingen van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij merken hierbij op dat de commissaris-generaal geen actueel onderzoek heeft ingesteld naar afpersingen in Colombia die kunnen eindigen in foltering of moord, terwijl afpersing er een veelvoorkomend gegeven is. Zij citeren uit informatie van OSAC (verzoekschrift, stuk 8) waaruit blijkt dat afpersing een belangrijk veiligheidsrisico inhoudt in Colombia en dat dissidenten van de FARC handelaars afpersen. Zij wijzen erop dat dit bevestigd wordt in de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Colombia" van september 2015 (*Ibid.*, stuk 7). Verzoekers benadrukken vervolgens dat zij een informeel bedrijfje hebben waarbij zij lunchpakketten verkochten en dus vallen onder de categorie van "personen die werken in de informele handelssector". Zij voeren aan dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen niet verwijst naar de huidige afpersingsproblematiek in Colombia waarvan verzoekers omwille van hun informeel bedrijf slachtoffer werden en aldus heeft nagelaten om hun vrees voor vervolging op een afdoende wijze te toetsen aan artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, terwijl zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Colombia in de zin van deze bepaling omwille van hun lidmaatschap tot een specifieke sociale groep, die gebaseerd is op hun beroepswerkzaamheden, zonder dat zij afdoende bescherming kunnen invoeren van de Colombiaanse

autoriteiten. Zij citeren andermaal uit de voormelde UNHCR “Guidelines” en menen dat hieruit blijkt dat informele handelaars die het slachtoffer zijn van afpersing internationale bescherming nodig hebben.

Verzoekers voeren verder aan dat hun verzoeken om internationale bescherming evenmin op afdoende wijze werden getoetst aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij citeren andermaal uit voormelde UNHCR “Guidelines” waaruit volgens hen blijkt dat afpersing ook voorkomt op het platteland doch vooral in de stedelijke gebieden en dat er een direct verband wordt gelegd tussen afpersing en het gewapend conflict in Colombia. Zij menen dat dit verkeerdelijk wordt ontkend in de bestreden beslissingen, waar deze stellen dat het gemeenrechtelijk geweld in de steden, zoals afpersing, niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Echter, nu uit voormeld rapport blijkt dat de afpersingen in Colombia wel direct gelinkt worden aan het geweld tussen twee gewapende groeperingen of reguliere strijdkrachten en een gewapende groepering, kaderen de afpersingen en de bedreigingen, waarvan verzoekers in hun land slachtoffer zijn, wel degelijk binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, aldus verzoekers. Zij menen dan ook dat de commissaris-generaal onvoldoende voorafgaand onderzoek heeft ingesteld naar de achtergrond en oorzaken van de afpersingsproblematiek in Colombia en onterecht stelt dat er voor verzoekers actueel geen risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van voormeld artikel.

Verzoekers benadrukken verder dat zij informele handelaars zijn afkomstig uit Cali in het departement Valle Del Cauca. Zij citeren uit de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van Cedoca van 27 juli 2020 waarin volgens hen expliciet gewezen wordt op het gewapend conflict in hun regio. Zij menen dat de commissaris-generaal geen rekening hield met de door hen geciteerde informatie in de voormelde COI Focus inzake de veiligheidssituatie in hun regio. Verzoekers wijzen op de stijging van het aantal moorden in hun regio in 2020 en de coronamaatregelen die de bevolking van de stad Cali in lockdown plaatsten (verzoekschrift, stukken 2-3) en citeren uit de voormelde COI Focus die deze informatie bevestigt. Zij leiden hieruit af dat de commissaris-generaal geen actueel onderzoek heeft ingesteld en aldus geen precies oordeel kan vellen over het *“al dan niet actueel aanwezig zijn van een inherent risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van verzoekers, Colombianen afkomstig van Cali.”* De bestreden beslissingen gebruiken niet de meest recente landeninformatie en de motivering is bijgevolg gebrekkig, aldus verzoekers.

Verzoekers benadrukken nog dat de bestreden beslissingen niet ontkennen dat er sprake is van een gewapend conflict in Valle Del Cauca en dat het gewapend conflict de bevolking blootstelt aan geweld dat bovendien zorgt voor een groot aantal intern ontheemden. Zij stellen dat de commissaris-generaal, ondanks deze vaststellingen, niet op een afdoende manier motiveert waarom in verzoekers’ hoofde, als informele handelaars uit Cali die het slachtoffer werden van afpersing en bedreiging, geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld. Zij menen dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat de meeste incidenten met burgerslachtoffers plaatsvonden in andere regio’s en de vergelijking van het aantal burgerslachtoffers met de gehele Colombiaanse bevolking niet opgaat en citeren in dit verband nog uit voormelde COI Focus met betrekking tot de veiligheidssituatie in Cali.

Verzoekers besluiten uit het voorgaande dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen geen rekening hield met voormelde vaststellingen en rapporten en naliet om een actueel en grondig onderzoek in te stellen naar het geweld in hun herkomstregio, de stad Cali. Aldus kan uit de bestreden beslissingen niet blijken dat de commissaris-generaal hun verzoeken om internationale bescherming op een afdoende wijze heeft getoetst aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en aan het Vluchtelingenverdrag. Verzoekers benadrukken dat zij vrezen bij een terugkeer naar Colombia opnieuw te worden geconfronteerd met W.M. en dat hij ditmaal meer geld zal vragen *“omdat zij naar Europa zijn geweest en bijgevolg veel geld moeten hebben, quod non.”* Zij kunnen niet rekenen op de bescherming van de Colombiaanse politie die zeer beperkt is. Zij wijzen hierbij opnieuw naar de voormelde UNHCR “Guidelines” en voeren nog aan dat zij vrezen voor hun leven omdat zij de zogezegde schulden bij W.M., die vorige keer meer dan 1 miljoen Colombiaanse peso bedroeg en volgens hen *“nog vermeerderd [moet] worden met intresten en een extra bedrag omdat ze zogezegd “rijk” zijn omdat ze naar Europa zijn gegaan”*, niet kunnen betalen.

2.1.2. Ter ondersteuning van hun beroep voegen verzoekers volgende stukken toe aan hun verzoekschrift:

- niet-vertaalde krantenartikelen in het Spaans met betrekking tot de veiligheidssituatie in Cali (stukken 2-5);

- de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van Cedoca van 27 juli 2020 (stuk 6);
- de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Colombia” van september 2015 (stuk 7);
- het “Colombia 2019 Crime & Safety Report” van OSAC van 18 maart 2019 (stuk 8).

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegronde middelen werden aangevoerd.

2.1.4. In een aanvullende nota van 12 maart 2021 bekritisieren verzoekers de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal, die zich echter beperkt tot het verwijzen naar twee persartikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Cali als nieuwe elementen. De aanvullende nota beperkt zich tot dit nieuw element en kan niet worden aangewend om de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal te bekritisieren, zodat het overige van de aanvullende nota uit de debatten wordt geweerd.

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekers geschonden achten, laat niet toe om vast te stellen dat zij een nood hebben aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekers slagen er niet in de door hen aangevoerde problemen aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers' verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in hun vrees voor vervolging, het poneren van loutere beweringen en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slagen zij er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

De bestreden beslissingen oordeelden vooreerst terecht als volgt:

“Om te beginnen moet worden opgemerkt dat zowel u als uw vrouw vage en weinig coherente verklaringen aflegden over de problemen die aan de basis zouden liggen van jullie vlucht, namelijk onterechte bedreigingen van een geldschiet. Naar eigen zeggen klopte deze persoon verschillende malen aan uw deur en kwam deze geld eisen voor een lening die u nooit zou zijn aangegaan. U specificeerde hierbij dat hij telkens een lijst bijhad waarop verscheidene namen geschreven stonden, waaronder de uwe (CGVS, p.6, 9). Andere namen op die lijst meent u zich echter niet meer te herinneren, de naam van het woekerbedrijfje in kwestie kent u evenmin (CGVS, p.9). Gevraagd naar de naam van uw belager, stelt u na lang nadenken en eerst een andere naam te vermelden, dat hij W.M. zou heten (CGVS, p.9).”

Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker stress had tijdens zijn persoonlijk onderhoud en dat hem aldus niet kwalijk kan worden genomen dat hij zich versprak over de naam van zijn afperser, temeer daar hij zich direct corrigeerde, kan niet worden aanvaard. De Raad stelt immers vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker zich niet louter versprak over de naam van zijn afperser, doch wel dat hij twijfelde over diens correcte naam. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud immers: *“Ik moet even denken... V. En de achternaam M. V.M. Ik weet niet of het de correcte naam is maar hij identificeerde zich zo. (vz. voegt toe) Ik twijfel nu over zijn naam, het kan ook W. geweest zijn. Het is één van de twee. Ja ik denk dat het echt W. was.”* (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 5, p. 8). De Raad is evenwel van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zou twijfelen over de naam van de persoon die hem afperste en bedreigde, gezien van hem redelijkervijze kan worden verwacht dat hij de naam van zijn vervolger met zekerheid en voldoende nauwkeurigheid kan vermelden. De verwijzing naar stress in zijn hoofde kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling gezien, los van de vaststelling dat ieder persoonlijk onderhoud gepaard kan gaan met enige mate van stress, van verzoeker mag worden verwacht dat hij in staat is om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot gebeurtenissen die de essentie van zijn relaas uitmaken en de directe aanleiding gevormd hebben voor het vertrek uit zijn land van herkomst. De vaststelling dat verzoeker twijfelde over de naam van zijn afperser ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van de door verzoekers ingeroepen problemen met deze persoon.

Dat verzoeker de lijst met namen van zijn afperser maar even gezien heeft en zich door zijn verbazing en angst enkel kon focussen op zijn eigen gegevens betreft een loutere bewering in verzoekers' hoofde, die

hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoekers verklaringen over de namen op deze lijst en zijn afpersers in het algemeen vaag en lacunair zijn.

De bestreden beslissingen oordeelden verder op pertinente en correcte wijze dat:

"Qua frequentie geeft u aan dat hij om de twee weken of om de maand bij u aan de deur stond (CGVS, p.6). Wanneer er later verder gepeild werd naar het aantal bezoeken, verklaarde u dat W.M. in juni 2019 tweemaal kwam aankloppen om vervolgens elke twintigste dag van de maand terug te komen tot en met 20 oktober 2019 (CGVS, p.9). Samengeteld zijn dit zes keren. Uw vrouw, daarentegen, beweerde dat hij slechts drie à vier keer naar jullie huis is gekomen en dat daar telkens geen maand, maar zo'n 15 à 20 dagen tussen zaten (CGVS M.H.R.N., p.6). Wanneer op deze kennelijke tegenstrijdigheid gewezen, ketste zij de vraag af door van onderwerp te veranderen (CGVS M.H.R.N., p.7). Het feit dat u en uw echtgenote hierover geen eensluidende verklaringen afleggen, ondermijnt evenwel de geloofwaardigheid van jullie naar voren geschoven asielmotieven. Een gelijkaardige bemerking kan gemaakt worden omtrent het eerste incident met de geldschietster. Terwijl u aanvankelijk liet uitschijnen dat het eerste treffen met hem plaatsvond begin juni 2019 en dat u toen zelf de discussie met hem aanging, wijzigde u later op het persoonlijk onderhoud uw verklaringen en stelde u dat W.M. de eerste keer enkel met uw kinderen sprak, omdat u toen niet thuis was (CGVS, p.6-7, 9). Na confrontatie hield u vast aan uw tweede verklaring, hetgeen echter het duidelijk tegenstrijdige karakter ervan niet kan ombuigen."

Verzoekers betwisten dat zij tegenstrijdige verklaringen zouden hebben afgelegd over het aantal keren dat de afperser aan hun deur stond, en voeren aan dat zij verkeerd werden verstaan en dat zij zich zorgen maken dat de tolk hun plaatselijke dialect niet goed kon vertalen. De Raad merkt op dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische misverstanden en communicatieproblemen tijdens de persoonlijk onderhoud op te werpen. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers noch hun advocaat enige opmerkingen hebben gemaakt over tolkproblemen tijdens de persoonlijk onderhoud. Het verweer dat verzoekster verkeerd verstaan zou zijn geweest en dat zij verklaard heeft dat W.M. drie à vier keer is langsgekomen sinds juni 2019 betreft daarenboven een blote *post-factum* verklaring, die niet kan worden aangenomen. Uit de notities van haar persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde *"Hoeveel keer in totaal zijn zij langsgekomen naar uw huis? 3, 4 keer ongeveer"* (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 5B, p. 6) en dat zij ook elders tijdens het persoonlijk onderhoud melding maakte van drie à vier bezoeken (*Ibid.*, p. 5) en uit geen van haar verklaringen blijkt dat W.M. meer dan vier keer zou zijn langsgekomen. Verzoeksters verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoekers *post-factum* trachten aan te brengen. Het zich louter scharen achter één versie van de feiten in het verzoekschrift, met name dat de afperser zes keer zou zijn langs geweest, kan verder niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers' verklaringen op dit punt op te heffen.

Ook de vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen over het eerste bezoek van W.M. kan niet worden opgeheven door het zich louter te scharen achter één versie van de feiten, met name dat hij de eerste keer zou zijn langs geweest toen de kinderen alleen thuis waren. De Raad is van oordeel dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij dit feit zou vermelden wanneer hem tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt om zijn problemen uiteen te zetten, *quod non*.

De bestreden beslissingen stelden verder met reden vast dat:

"Wat er ook van zij, stelt het CGVS verder vast dat het door u geschetste verloop van de gebeurtenissen in schrill contrast staat met de vrees die u inroept. Uit uw beschrijvingen kan namelijk niet afgeleid worden dat W.M. daadwerkelijk de intentie zou hebben gehad om u om het leven te brengen. Zo verklaart u, afhankelijk van de verschillende versies (zie supra), dat deze persoon op vaste tijdstippen om het geld kwam vragen (CGVS, p.6-7). U weigerde telkens, waarop W.M. en zijn metgezellen zonder meer weggingen en een volgende keer terugkwamen vermits het bedrag zou zijn verhoogd (CGVS, p.6-7). Buiten deze vaste, al dan niet maandelijks, bezoeken zou hij niet meer langsgekomen zijn en sinds jullie vertrek naar België lijkt uw belager zelfs compleet van de aardbol verdwenen. Uw kinderen, die thans in hetzelfde huis wonen, hebben dan ook geen enkele aanvaring met hem meer gekend (CGVS, p.4, 11). Hieruit blijkt dan ook niet dat ene W.M. daadwerkelijk naar u op zoek zou zijn om een hypothetische som te vereffenen, laat staan dat deze persoon de intentie zou hebben u te vermoorden. Dient te worden toegevoegd dat u van enig geweld geen melding maakte, van concrete (doods)bedreigingen evenmin. Uw belager zou dan wel een wapen bijgehad hebben, maar zou dat nooit hebben bovengehaald; uw vrouw relativeerde dit eveneens door te stellen dat het in Colombia een normale zaak is om een wapen in de broeksriem te hebben zitten (CGVS, p.8; CGVS M.H.R.N., p.7). Pas na ettelijke maanden achtte u de bedreigingen dan wel ernstig genoeg om er aangifte van te doen, aangezien W.M. vanaf dan 'sterke woorden' zou hebben gebruikt (CGVS, p.6, 10)."

Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal verzoeksters verklaringen fout interpreteerde en dat niet elke Colombiaanse burger een vuurwapen in het bezit heeft, doch dat bendes makkelijk aan een

wapen kunnen geraken en dat het feit dat W.M. in het bezit is van een wapen erop wijst dat hij lid is van een bende en verzoekers terecht bang waren wanneer hij het vuurwapen toonde toen hij naar hun huis kwam, merkt de Raad op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster stelde dat *"In COL is een wapen dragen bijna als een handtas dragen"* (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 5B, p. 7), waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster bedoelde dat er veel personen in Colombia een wapen dragen. Verzoekers tonen met hun verweer in het verzoekschrift het tegendeel niet aan. Hoe dan ook merkt de Raad op dat verzoekers' verweer geen afbreuk doet aan de correcte en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen dat uit het door verzoekers verloop van de feiten niet kan worden afgeleid dat dat W.M. daadwerkelijk de intentie had om hen om het leven te brengen. De vaststelling dat verzoekers' familie thans zonder problemen in Colombia kan leven doet immers op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers' vrees voor vervolging.

Daarenboven oordeelden de bestreden beslissingen nog terecht dat:

"Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door uw verklaringen en de feitelijke gegevens inzake uw aangifte bij het openbaar ministerie van Cali. Na vertaling en analyse van de door u neergelegde documenten, constateerde het CGVS dat de aangifte bij het openbaar ministerie plaatsvond op 25 oktober 2019, terwijl het beschermingsbevel zou zijn uitgevaardigd op 22 oktober 2019 (zie groene map van het administratief dossier). Nochtans verklaarde u dat u die aangifte van het parket nodig had om aanspraak te kunnen maken op politiebescherming (CGVS, p.10); het is dan ook eigenaardig dat het beschermingsbevel drie dagen vóór uw oorspronkelijke aangifte gedateerd is. Hierdoor komen twijfels naar de oppervlakte omtrent de authenticiteit van het klachtenformulier en het beschermingsbevel.

Los daarvan werd op het persoonlijk onderhoud eveneens gepeild naar wat het doeleinde van die klacht was. U antwoordde dat u de plaatselijke autoriteiten op de hoogte wenste te stellen van uw probleem, opdat zij u enige vorm van veiligheid konden verschaffen (CGVS, p.10). Wanneer verder gevraagd naar wat de concrete beschermingsmaatregelen waren, lichtte u toe dat de politie sporadisch patrouilles uitvoerde in de buurt van uw huis (CGVS, p.11). Uit de stempel in uw internationaal paspoort blijkt echter dat u reeds tweeëneenhalve week na uw aangifte Colombia verliet; het valt dan ook moeilijk in te zien dat u daadwerkelijk de hulp van de lokale autoriteiten wou inroepen. Daarenboven verklaarde uw vrouw dat jullie zelfs al voor de aangifte bij het openbaar ministerie hadden overwogen om naar België te reizen (CGVS M.H.R.N., p.8). Toen u met voorgaande bedenking geconfronteerd werd op het CGVS, argumenteerde u dat u het openbaar ministerie eigenlijk had ingelicht omdat uw kinderen en uw schoonmoeder nog in jullie huis bleven wonen (CGVS, p.10). Bijgevolg rijst de vraag waarom u en uw vrouw überhaupt het land hebben moeten verlaten, indien jullie andere gezinsleden zonder problemen op hetzelfde adres kunnen blijven wonen en er klaarblijkelijk bescherming in situ voorhanden zou zijn."

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat zij nooit in het bezit gesteld zijn van een kopie van de neergelegde documenten, doch de Raad merkt op dat dit een blote bewering betreft in hun hoofde die zij niet staven aan de hand van concrete elementen of gegevens. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 19 november 2020 per e-mail een kopie van het administratief dossier overgemaakt werd (administratief dossier, stuk 2+2B), zodat zij niet aantonen dat hun rechten van verdediging geschonden werden, zodat kan worden aangenomen dat zij de mogelijkheid hadden om kennis te nemen van de inhoud van de neergelegde documenten bij de voorbereiding van hun verweer. Zulks verweer doet bovendien hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen over deze documenten. Verzoekers wijzen er verder op dat zij nooit geconfronteerd werden met de datum op het beschermingsbevel, doch de Raad merkt op dat het loutere feit dat de commissaris-generaal verzoekers niet confronteerde met bepaalde elementen, niet betekent dat hij zijn beslissing niet op dit element zou mogen baseren. Waar verzoekers stellen dat zij zelf verbaasd waren toen zij lazen dat de datums op de door hen neergelegde documenten niet kloppen, merkt de Raad op dat van verzoekers wordt verwacht dat zij op de hoogte zijn van de inhoud van de documenten die zij zelf neerleggen. Het algemene verweer dat zij niet weten wat de oorzaak is van de foutieve data op deze documenten, kan geen afbreuk doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen op dit punt. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat de inhoud van de door verzoekers neergelegde documenten overeenstemt met hun verklaringen hierover. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissingen is dit niet het geval. Dergelijke vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de bewijswaarde van de door verzoekers neergelegde documenten.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog aanvoeren dat zij niets verwachten van de bescherming door de politie omdat die corrupt is, banden heeft met de criminele bendes en zelf kleine handelaars afperst, merkt de Raad op dat dit verweer klemmt met verzoekers' verklaringen dat zij de politie wilden inlichten in de hoop om bescherming te krijgen.

Aldus doen verzoekers met hun verweer in het verzoekschrift geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen waaruit kan blijken dat zij geen aannemelijke verklaringen hebben afgelegd over hun redenen om bescherming te vragen aan de politie.

De bestreden beslissingen motiveerden ten slotte nog terecht als volgt:

“Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat de paspoorten van u en uw echtgenote reeds werden afgegeven op 13 juni 2019. Afgaand op uw verklaringen zou dat rond het eerste bezoekje van uw vermeende geldschietster geweest zijn en, meer bepaald, vijf maanden vooraleer jullie tezamen naar België reisden. Gevraagd met welk doeleinde jullie een internationaal paspoort hadden aangevraagd, gaven zowel u als uw echtgenote te kennen dat er twee familieleden van uw vrouw in Panama wonen en zij jullie hadden uitgenodigd om bij hen op bezoek te komen (CGVS, p.6; CGVS M.H.R.N., p.4-5). Niettegenstaande zijn er geen Panamese in- of uitreisstempels te vinden in jullie paspoort (zie groene map van het administratief dossier). Deze bevinding, alsook de ongeloofwaardige elementen binnen uw verklaringen, laten het CGVS toe te vermoeden dat u andere motieven had om naar België te reizen dan deze die u aanhaalde.”

Verzoekers herhalen in hun verzoekschrift hun verklaringen dat zij hun paspoorten aanvroegen enkel met het oog om een trip te maken naar Panama doch dat deze vakantie er uiteindelijk nooit is gekomen. De Raad wijst erop dat de loutere herhaling van hun verklaringen geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen. Verzoeker verklaarde nog dat hun vrienden hun tickets cadeau zouden doen om naar Panama te reizen zodra zij hun paspoorten hadden (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 5, p. 6), terwijl verzoekers naderhand nog vijf maanden in Colombia zijn gebleven. De Raad wijst er nog op dat rekening dient gehouden te worden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in de samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Raad doen besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan de aangehaalde problemen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is verder niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking, nu ieder verzoek om internationale bescherming op de individuele merites dient te worden beoordeeld.

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten door W.M. Aan verzoekers' bewering in het verzoekschrift dat zij bij een terugkeer naar Colombia opnieuw geconfronteerd zullen worden met W.M., die ditmaal een nog groter bedrag zou eisen van verzoekers omdat hij hen zal beschouwen als rijk nu zij naar Europa zijn gegaan, kan dan ook evenmin geloof worden gehecht.

De voorgaande motieven in de bestreden beslissingen zijn pertinent, correct en vinden steun in het administratief dossier en worden, bij gebrek aan een dienstig verweer integraal overgenomen door de Raad.

De door verzoekers toegevoegde landeninformatie over afpersing in Colombia (verzoekschrift, stukken 4-5 en 7-8) kan niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoekers in gebreke blijven hun persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden. De Raad benadrukt dat verzoekers zich beperken tot het louter aanhalen van een vrees voor vervolging omwille van afpersing, doch er niet in slagen hun vrees *in concreto* aannemelijk te maken. Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de verzoeker niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond, waarbij zij evenwel in gebreke blijven. Verzoekers slagen er immers niet in om aan te tonen dat zij persoonlijk het slachtoffer werden van afpersing tijdens hun verblijf in Colombia, nu geen geloof kan worden gehecht aan de door hen ingeroepen problemen.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat zij een risicoprofiel hebben als informele handelaars bij een terugkeer naar Colombia omdat zij vatbaar zijn voor afpersing, wijst de Raad erop dat uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Colombia”* van september 2015, waarnaar verzoeker ook verwijst in zijn verzoekschrift, niet blijkt dat het enkele feit dat verzoekers informele handelaars zijn, volstaat om te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben bij een terugkeer naar Colombia. In deze *“Guidelines”* wordt gesteld dat *“depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that persons in professions susceptible to extortion, including but not limited to agricultural workers and small landowners, peasant farmers, persons involved in informal and formal commerce such as tradesmen, public transport workers, taxi drivers, and*

street vendors may be in need of international refugee protection on the basis of their (imputed) political opinion, or their membership of a particular social group based on the applicant's occupation (where disassociation from the profession is not possible or would entail a renunciation of basic human rights), or on the basis of other Convention grounds." Verzoekers dienen aldus de door hen aangevoerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken en de loutere verwijzing naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op hen persoon volstaat hiertoe niet. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door hen aangehaalde problemen, voeren verzoekers verder geen concrete, recente, geloofwaardige of ernstige feiten aan waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar Colombia het risico lopen om te worden afgeperst of op een andere manier te worden geviséerd of vervolgd omwille van hun profiel als informele handelaars.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia"* van september 2015, als de COI Focussen *"République de Colombia: Situation sécuritaire"* van 14 november 2019 en *"Colombia: veiligheidssituatie"* van 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissingen op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

"Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het

bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

In casu blijkt dat verzoekers woonachtig waren in Cali, in het departement Valle del Cauca.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat in het departement Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

In het verzoekschrift voeren verzoekers aan dat de commissaris-generaal geen gebruik maakt van de meest recente landeninformatie, doch de informatie die zij zelf bijbrengen (verzoekschrift, stukken 2-3 en 6-8) is dezelfde of ouder als deze die door de commissaris-generaal wordt gehanteerd.

Met het louter citeren uit de door de commissaris-generaal gehanteerde COI Focus tonen verzoekers niet aan dat de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekers om internationale bescherming, aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest "*Elgafaji*" van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het departement Valle del Cauca voor hun dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoekers nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het departement Valle del Cauca.

Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met hun persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekers tonen met de verwijzing naar hun profiel als informele handelaars en het verband tussen afpersing en het gewapend conflict, onafgezien van de beoordeling van het feit dat verzoekers specifiek zouden worden geraakt omwille van hun profiel, dat bij voorrang aanleiding zou geven tot een onderzoek in het licht van de vluchtelingenstatus, bovendien niet aan dat zij een groter risico lopen om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Valle del Cauca plaatsvindt.

Verzoekers voeren geen andere reden aan waarom zij niet kunnen terugkeren naar Valle del Cauca.

Ten slotte beschikt de Raad niet over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers' hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Op basis van deze analyse besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoekers actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP